

synes, at naar der paahviler disse Bygninger denne Servitut, at de paa Opfordring fra Krigsministeriet skulle sløjfes, betyder dette vel ikke saa meget, om der bliver flere eller færre, og derfor vil jeg for mit Vedkommende henstille til Krigsministeren, om han dog ikke kunde tage noget Hensyn til disse Folks Interesser. Saa vidt jeg forstaaer, er det bleven ordnet rent administrativt siden 1897, og saa maa det vel ogsaa administrativt kunne forandres.

Ousen: Jeg vil takke den sidste ærede Taler, fordi jeg synes, han saa netop paa Sagen, som jeg kunde ønske, at Medlemmerne i det hele skulde se paa den. Han ser jo selvfølgelig paa den paa Afstand, som de fleste jo kun kunne gøre, men jeg synes, at han næsten har sat sig saadan ind i Sagen, at han virkelig har kunnet danne sig en Mening om Forholdene der.

Til den højtærede Krigsminister maa jeg sige, at jeg blev desværre ikke synderlig klogere, efter at han havde haft Ordet, thi den ærede Minister gjorde blot dette gældende, at man helst maatte vente med Afgørelsen, indtil Spørgsmaalet om Fæstningens Nedlæggelse var afgjort, eller rettere indtil den nedsatte Kommission havde afgivet sin Betænkning, saa at man vidste, om man skulde beholde Fredericia Fæstning eller ikke. . . . (Afbrydelse af Krigsministeren) . . . Ja, jeg kommer netop til det nu. Saa gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at der var forhandlet med Finansministeriet om det, fordi det var jo et Pengespørgsmaal. Men den højtærede Minister sagde jo intet om, hvad Forhandlingerne om dette Spørgsmaal drejede sig om, men gjorde blot gældende, at det var et Pengespørgsmaal. At det er et Pengespørgsmaal, ved jeg meget godt, men fra finansiell Side er der absolut intet i Vejen for at gøre Forholdene derovre saa lempelige som muligt, thi det er jo netop saadan, at jo mere der bliver bygget inden for Demarkationslinien, jo flere, der faar den Deklaration paa deres Ejendom, jo flere bliver der saa Tid til at betale for at komme af med den, altsaa hvis Finansministeriet, eller hvem det nu er, ønsker at tjene Penge paa hele dette Demarkationsspørgsmaal, saa skulde man lade Folk bygge væk stadig med den samme Deklaration, at de i Tilfælde af, at der kommer Ordre dertil, skulle nedbryde Bygningerne, thi man vil jo give betydeligt for at komme af med en saadan Deklaration, og jo flere Bygninger der kommer,

des flere Penge kan der indkasseres i det Tilfælde, at Fredericia Fæstning ophæves. Set fra et rent finansielt Standpunkt tror jeg altsaa ikke, at der er nogen som helst Grund til at bibeholde de Indskrænkninger, der for Tiden ere.

Til den ærede Ordfører (Jens Busk) vil jeg bare sige det, at den Lov, han omtalte, jo ikke gælder længere. Den drejede sig udelukkende om den indre Demarkationslinie. Der er nemlig to, idet Fredericia som gammel Fæstning har sit Citadel og for dette Citadel er der jo ogsaa en Demarkationslinie, og det var denne, som Loven af 1895 drejede sig om, og da den ikke blev brugt, er Loven selvfølgelig bortfalden igen, den eksisterer ikke længere, og den har vi ikke mere at beskæftige os med. Hvorvidt det var klogt eller uklogt, at Loven ikke blev benyttet, mangler jeg Betingelser for at udtale mig om, jeg vil blot sige dette, at den Lov, der i 1895 blev vedtaget var saa gunstig for Byen, som man kunde ønske det, idet der kun skulde betales $\frac{1}{3}$ af, hvad den Fordel var værd at faa Demarkationslinien ophævet, men ved de Forhandlinger, der fandt Sted, da Vurderingskommissionen var bleven udmeldt, gik det saadan, at Fredericia Byraad alligevel mente, det var for høj en Pris, de kom til at betale for at faa den indre Demarkationslinie hævet.

Naar den højtærede Ordfører endvidere gjorde gældende, at denne Servitut havde de købt deres Ejendomme med, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at den sidste Bestemmelse er kommen dem som en Overraskelse og endogsaa en meget betydelig Overraskelse, nemlig at der ikke maa bygges paa de ny Matrikelnummere. Og saaledes kan man jo blive ved og blive ved fra Krigsbestyrelsens Side, saaledes at det til sidst er umuligt at bygge for disse Folk derude, det maa de saa selvfølgelig finde sig i. Om man virkelig kunde gaa videre, saa at man ogsaa gjorde det umuligt for de paagældende at dyrke deres Ejendomme, det ved jeg ikke. Men jeg haaber det ikke. Under alle Omstændigheder vil jeg endnu en Gang sige, at denne Bestemmelse om Nedbrydnings-servituten, tror jeg ikke, man kan forlange at komme af med, men det andet vil jeg haabe, at den højtærede Krigsminister, i Tilfælde af at der indkommer et nyt Andragende, vil sørge for, at man kan blive fri for, hvorved jeg tænker paa den Bestemmelse om, at man ikke maa bygge paa de ny Matrikelnummere. Jeg haaber, at den højtærede Krigsminister da vil